

[Alfred Bøgh.]

hvorimod udtalelserne fra os andre er blevet modtaget med noget mere kølighed.

Når man tænker på den voldsomme interesse, der har været for sagen, og så ser på resultatet, som det foreligger i dag i form af dette lovforslag, synes jeg, man har lov til at bruge det gamle ord om, at bjerget barslede og fødte en mus. Læser man Dansk Toldtidende, får man indtryk af, at denne mus er vanskabt og egentlig overhovedet ikke har nogen eksistensberettigelse.

I vort parti er vi klar over, at der er store vanskeligheder at overvinde her, og vi er villige til at være med til at ændre loven; jeg personlig erkender, at det altid er vanskeligt at slippe af med en gammel skat, der har bundfældet sig, og at det vil volde store vanskeligheder uden videre at kvittere restaurationsskatten. Men vi mener, at det skridt, der med dette lovforslag er taget, er alt for lille. Hvis der skal være håb om at slippe af med den, må man gøre forskellen mellem prisen på f. eks. en øl nydt uden for en restaurant og på en restaurant meget, meget mindre, og det nås efter vor opfattelse ikke med det foreliggende lovforslag. Vi har på de møder, vi har deltaget i sammen med restauratørerne, taget ret køligt på spørgsmålet og ikke lovet dem mere, end vi har ment at kunne holde. I dag vil jeg gerne gå et skridt videre og sige, at vi er parat til at ændre denne lovgivning, så restaurationsbranchen får gunstigere vilkår end efter det fremsatte lovforslag.

Ministeren har ikke rettet sig efter det forslag, som branchefolkene og embedsmændene er kommet med. Vi må mene, at diskussionen også må dreje sig om dette forslag. Der har været mange røster fremme om, at det naturlige og rigtige i denne sag var en kildebeskatning, og det er vi helt enige i. Der består et urimeligt misforhold mellem beskatningen af disse varer, alt efter som de nydes det ene eller det andet sted, og det misforhold vil vi gerne være med til at ophæve. Det er muligt, det ikke kan gøres med et skridt. Vi ønsker gerne, det blev taget, men hvis det ikke kan ske på én gang, mener vi i hvert fald, at man må gå videre end forslaget her for at blive fri for en gammel skat, der er uretfærdig.

Jeg glæder mig til at høre det ærede medlem hr. Aage Fogh. Efter hvad jeg kender til det ærede medlems synspunkter fra tidligere tid og fra disse møder, vi har deltaget i sammen, og når man tager de foreløbige bemærkninger vedrørende dette problem, han gjorde til det foregående lovforslag, ad notam, tyder det ikke på, at han har skiftet standpunkt, og det glæder mig sådan set. På den anden side må man have lov at se det som et tegn på, at de radikale, som nu har fået regeringsansvar, ser ud til at have haft en ret minimal indflydelse på forslagets udformning. Det skal vel ikke danne skole for det fremtidige lovgivningsarbejde, det håber jeg ikke for det radikale partis egen skyld.

Vi er parat til at gå ind i, ikke et hurtigt, men et grundigt udvalgsarbejde for at medvirke til at løse disse vanskeligheder på en bedre måde, end det hidtil er sket. Kan man ikke gå over til kildebeskatning lige med det samme, melder der sig det spørgsmål, om man ikke kan finde en bedre form for kontrol og for afregning for restauranterne. Hvis man til de timer, det har kostet restauratørerne at udforme deres regnskaber, lægger de timer, det har kostet toldembedsmændene at føre kontrol dermed, ville der i alle disse timer kunne være udført et uhyre stykke arbejde af nyttig art andre steder. Derfor mener jeg, vi må se at finde en anden kontrollform og en anden form for afgiftsberegning. Det er muligt, at man ikke kan finde et columbusæg her, men det har man kunnet på andre felter, f. eks. kan jeg nævne, selv om man måske kan smile ad det, den farvede benzin. Vi kan formentlig ikke farve øllet, men kunne vi finde en enklere, billigere og rimeligere ordning, ville vi hilse det med den allerstørste glæde.

Weikop: Det er åbenbart, at en minister ikke er bundet af en kommissionsbetænkning eller en udvalgsbetænkning, men at han kan fremsætte et forslag, der ganske afviger fra det resultat, en kommission eller et udvalg er kommet til, ja, en minister kan også helt lade være med at fremsætte et forslag.

Når den højtærede finansminister ikke har fulgt den betænkning, der blev afgivet af det udvalg, som ministeren selv har ned-